

Väkivalta

Olin kiusattu ala-asteella pitkään henkisesti. Ylä-asteelle siirtyessä luulin sen loppuneen, sillä kiusaajani menivät toiseen kouluun. Ensimmäiset kuukauteni kuluivat yksin, mutta olin tottunut siihen. Yhdellä välitunnilla sitten törmäsin joihinkin kasiluokan tyttöihin. Seuraavina päivinä nuo heittivät ilkeitä katseita ja huutoja suuntaani, mutta jätin ne sikseen

Viikko tämän jälkeen istuin yksin pihalla kuunnellen musiikkia, kunnes luokseni asteli joitain yhdeksännen luokan poikia. Olin tällöin vielä seitsemännellä. Ensin nuo ilkkuivat minua, jonka jälkeen mukaan tuli muutama läimäisy ja potkuja. Olin jo lähdössä tilanteesta, kunnes läimäisyt muuttuivat lyönneiksi ja kunnollisiksi potkuiksi. Itkin. Tästä en kertonut kellekkään, se jatkui ja jatkui, olin aina uhri enkä osannut puolustautua. Kipu oli sietämätön.

Yhtenä aamuna keräsin rohkeuteni ja kävelin rehtorin puheille, kerroin kaiken, näytin jäljet. Olin uupunut ja viiltelin asian takia. Hakkaaminen loppui hetkeksi, mutta jatkui kuukauden jälkeen kovempaan ja kivuliaampaan. Hakeuduin poliisin puheille. Asia loppui yhdeksännen luokan keväänä muutamia viikkoja ennen koulun loppua. En voinut sietää enään kiusaajiani.

Minulla on tällä hetkellä henkisiä ja fyysisiä haavoja tästä. Nyt olen siirtymässä lukion kolmannelle ja kadun sitä, etten kertonut kellekkään heti. Kiitän suuresti silti ystävääni. Ilman hänen tukeaan ja joitain hetkiä, jolloin hän toden teolla puolusti minua ja otti itse ne vähäiset lyönnit. Arvostan häntä ja kunnioitan, mitä hän teki vuokseni.